

วุฒิสภา

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

๒๘ มกราคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอเสนอญัตติ เรื่อง ขอให้วุฒิสภาพิจารณาตั้งคณะกรรมการวิสามัญเพื่อพิจารณาปรับปรุงกฎหมาย
ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการแหล่งมรดกวัฒนธรรม

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สืบเนื่องจากในระยะกว่าสิบปีที่ผ่านมาจะปรากฏข่าวในสังคม เกี่ยวกับความขัดแย้งในการใช้ที่ดิน และการบริหารจัดการระหว่างรัฐ เอกชนและชุมชน ในด้านมรดกวัฒนธรรมเพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นกรณีหรือ ย้ายชุมชนป้อมมหากาฬ ในเขตกรุงรัตนโกสินทร์ชั้นกลาง การบุกรุกพื้นที่ ที่ทางราชการประกาศเป็นเขต โบราณสถานของชุมชนในพื้นที่ทั่วประเทศ กรณีการวางแผนการพัฒนาถนนราชดำเนินกลางเป็นช่องเซลิเซ่ กรณีการทุบทำลายสิ่งก่อสร้างที่เป็นโบราณสถานในเขตวัดกัลยาณมิตร ปากคลองบางหลวง กรณีการสร้าง เจ้าแม่กวนอิมและสถานวิปัสสนาบริเวณสะพานข้ามแม่น้ำแควจังหวัดกาญจนบุรี กรณีหรือชุมชนหวังหลี เพื่อสร้างโรงแรมสูง ริมน้ำเจ้าพระยา ในพื้นที่วัดยานนาวา กรณีความขัดแย้งในการใช้พื้นที่อุทยาน ประวัติศาสตร์อยุธยาจัดงานของเทศบาลพระนครศรีอยุธยา กรณีการเตรียมทุบหรืออาคารศาลฎีกา เพื่อสร้าง ขึ้นใหม่ในเขตกรุงรัตนโกสินทร์ชั้นในและอยู่ในบริเวณที่ใกล้เคียงกับพระบรมมหาราชวัง หรือการขยายถนน ผ่านชุมชนดั้งเดิมวัดเกตุ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อผังบริเวณของวัดและชุมชนวัดเกตุ รวมทั้งอีกหลายกรณีที่อาจไม่ปรากฏเป็นข่าว ทำให้เกิดข้อสงสัย ว่า โดยแท้จริงแล้วพื้นที่ที่เกิดปัญหาจากการ เปลี่ยนแปลงทางกายภาพของเมืองและชนบทเหล่านั้น เป็นแหล่งมรดกทางวัฒนธรรม ในความเข้าใจของ ประชาชนหรือไม่ ควรรักษาไว้อย่างไร หรือปรับปรุงให้เหมาะสมอย่างไร หรือควรดำเนินการ บริหารจัดการ อย่างไรจึงจะสมดุล มีข้อกฎหมายและระเบียบอะไรบ้างที่นำมาใช้สนับสนุน หรือควรบัญญัติเพิ่มเติมให้ เหมาะสม และแม้แต่เป็นหน้าที่ของผู้ใด บทบัญญัติในรัฐธรรมนูญระบุไว้อย่างไร ผู้ใดควรมีหน้าที่และ เกี่ยวข้องอย่างไรต่อแหล่งมรดกวัฒนธรรมในประเทศที่มี “คุณค่า”

ในประเทศไทย แหล่งมรดกวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อการดำรงคงอยู่ของเอกลักษณ์ไทย และการเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมที่สามารถนำไปพัฒนาต่อยอดในปัจจุบันและอนาคตเป็นอย่างยิ่ง ตั้งแต่ใน อดีต สังคม ในพื้นที่ตั้งแต่ก่อนเป็นสยามประเทศและกลายเป็นประเทศไทย ประกอบด้วยคนหลายกลุ่ม หลายชาติพันธุ์ที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกันไปตามภูมิภาค ความแตกต่างระหว่างภูมิภาคในแง่หนึ่งทำให้เกิด ความแตกต่างในเรื่องระบบคิด ขนบธรรมเนียม ประเพณี วิถีชีวิตและทุกสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นหรือทำขึ้น ไม่ว่าจะเป็นด้านภาษา ศิลปหัตถกรรม การดนตรี การแสดง ฯลฯ ในอีกแง่หนึ่ง ก็มีความสัมพันธ์ ความผสาน กลมกลืนและการรับวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน อันเป็นเหตุให้มีการแพร่วัฒนธรรมไปในระหว่างภูมิภาค รวมถึงประเทศเพื่อนบ้าน หล่อหลอมจนเกิดเป็นวัฒนธรรมร่วมภูมิภาค เป็นแหล่งวัฒนธรรมสั่งสมนานปีจน กลายเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่เห็นอยู่ในท้องถิ่นทั่วไปในปัจจุบัน นับได้ว่าบรรพบุรุษในสยามประเทศของ เราได้ทิ้งมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบเนื่องกันมาอย่างยาวนาน ไว้ให้พวกเราในปัจจุบันได้สืบสานและต่อยอด คุณค่าของมรดกวัฒนธรรมเหล่านั้นต่อไป

ในขณะที่เดียวกัน เมื่อกระแสวัฒนธรรมแบบโลกาภิวัตน์ ที่มีเทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นสื่อ ด้านการสื่อสาร และ การคมนาคม หลังไหลเข้ามาอย่างรวดเร็ว ทำให้การติดต่อระหว่างประเทศไทย กับทั่วโลกเป็นไปอย่างง่ายดาย และรวดเร็วกว่าในอดีต เกิดผลกระทบต่อความเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีชีวิตของคนในชาติอย่างมาก รวมถึงผลกระทบทางกายภาพและสิ่งแวดล้อม จากการขยายตัวของเมืองแบบตะวันตกทำให้เกิดการย้ายถิ่นฐาน ละเลย ละทิ้ง ภูมิปัญญา วัฒนธรรม รากเหง้าพื้นถิ่นเดิมที่มีความหลากหลาย เกิดช่องว่าง ระหว่างวัฒนธรรมเมืองกับชนบท และภูมิภาค รอบ ๆ ประเทศอย่างมาก อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ผลก็คือ เกิดปัญหาทางสังคม เกิดการปรับเปลี่ยน วัฒนธรรมที่มีแนวโน้มเลวลง เกิดมลภาวะทางสิ่งแวดล้อมที่ไม่พึงประสงค์ปะปนอยู่ในบริเวณที่มีความ เข้มข้นและความสำคัญทางวัฒนธรรมสูง จากความมั่งง่ายและไม่เข้าใจ มุ่งเน้นการพัฒนาตามกระแส โลกาภิวัตน์เพื่อประโยชน์ด้านเศรษฐกิจเพียงประการเดียว พุดง่าย ๆ ก็คือ ร่องรอยของแหล่งมรดกทาง วัฒนธรรมที่มีอยู่ตั้งแต่ครั้งอดีต ทั้งที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ กำลังถูกลบออกจากแผนที่ประเทศไทยไป ทีละเล็กละน้อย นั้นหมายความว่า ต้นทุนวัฒนธรรมเดิมอันทรงคุณค่า กำลังถูกทำลายไป ขาดการสืบสานต่อ ยอดวัฒนธรรมจากอดีตสู่ปัจจุบันอย่างถูกทิศถูกทาง ที่สามารถนำมาใช้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาประเทศได้ อย่างยั่งยืน

อาศัยอำนาจตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๓๘ ข้าพเจ้าจึงขอเสนอญัตติ เรื่อง ขอให้วุฒิสภาพิจารณาตั้งคณะกรรมการวิสามัญเพื่อพิจารณาปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการ บริหารจัดการแหล่งมรดกวัฒนธรรม โดยมีจำนวนกรรมการและระยะเวลาพิจารณาศึกษาตามที่ที่ประชุม วุฒิสภามอบหมาย

สำหรับเหตุผลและรายละเอียดเพิ่มเติม ข้าพเจ้าจะได้ชี้แจงในที่ประชุมวุฒิสภาต่อไป

กลุ่มงานบริหารทั่วไป
รับที่...
วันที่...
เวลา...
สำนักงานประชุม

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

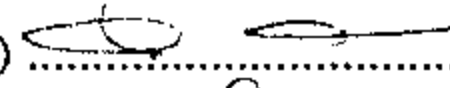

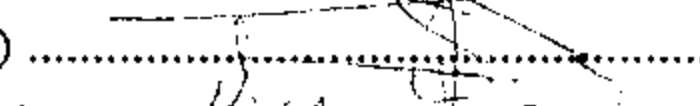
(ศาสตราจารย์เกียรติคุณตรีังใจ บุรณสมภพ) ผู้เสนอญัตติ
สมาชิกวุฒิสภา หมายเลข ๐๓๑

กลุ่มงานยุติ
รับที่...
วันที่...
เวลา...
สำนักงานประชุม

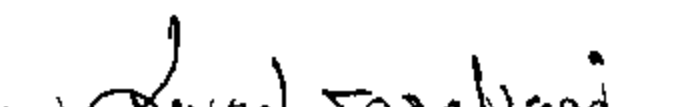
ผู้รับรองคดีเรื่อง ขอให้วุฒิสภาพิจารณาดังคณะกรรมการธิการวิสามัญเพื่อพิจารณาปรับปรุงกฎหมาย
ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการแหล่งมรดกวัฒนธรรม

(๑)
(.....)
สมาชิกรัฐสภา หมายเลข 105 ✓

(๓)
(.....)
สมาชิกรัฐสภา หมายเลข 139 ✓

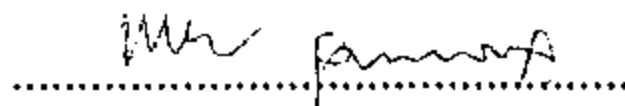
(๕)
(.....)
สมาชิกรัฐสภา หมายเลข 114 ✓

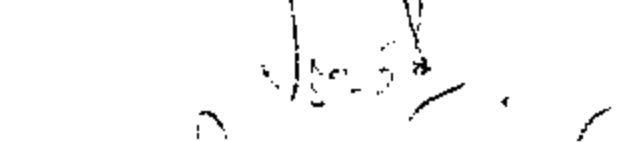
(๗)
(.....)
สมาชิกรัฐสภา หมายเลข 029 ✓

(๙)
(.....)
สมาชิกรัฐสภา หมายเลข 016 ✓

(๒)
(.....)
สมาชิกรัฐสภา หมายเลข 037 ✓

(๔)
(.....)
สมาชิกรัฐสภา หมายเลข 059 ✓

(๖)
(.....)
สมาชิกรัฐสภา หมายเลข 061 ✓

(๘)
(.....)
สมาชิกรัฐสภา หมายเลข 055 ✓

(๑๐)
(.....)
สมาชิกรัฐสภา หมายเลข 060 ✓